

פרשת השבוע – תרומה

מידת הנתינה – כוח הנתינה – סוד השמחה.

”דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לִבּוֹ, תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי” (שמות כה, ב’).

ביום שישי האחרון טיילתי להנאתי בנמל תל אביב שוקק החיים. פוסעת לכיוון שוק האיכרים. ברחבת הנמל, עמדה קבוצה של בני נוער דתיים לבושים בחולצות ירוקות עם כתובית של ”חברים לרפואה”. והיו הם מתפזרים במרחב, מנסים לגשת לעוברים ושבים, לבקש כי יפתחו ליבם וכיסם ויתרמו למפעל חשוב זה.

חלק מהמטיילים פשוט התעלמו מהחבורה, כמו היו שקופים. רוב המטיילים הצעירים, אלו שהצליחו ליצור איתם מגע, היו חסרי סבלנות להטרדה זו, כשהם נהנים משמש חמימה של סופ”ש, שלפו את המשפט המפורסם: ”סליחה אבל ... כבר תרמתי היום”, בצורה כל כך טבעית וצורמת.

ואלו שאכן תרמו את תרומתם, יבורכו.

לא לו שמשפט זה נזרק מתוכם ואין בו אמת או כוונה, פנייתי היא אליכם: אני שנתקלתי בפועלם של ”חברים לרפואה” ויודעת את רוחב ליבם וידם, לא יכולתי אלא לגשת אל שולחן החבורה, להושיט תרומה ולשבח את פועלם.

ושוב חוברת אני אל פרשת השבוע – פרשת תרומה.

בפרשה זו מצווה משה לפנות אל העם ולעשות מגבית, כדי להקים משכן מפואר, מקדש פיזי שתוכנית הקמתו גובשה כבר בתודעה העליונה ופרטיה מוצגים בפירוט.

ולמרות כל תכניות הבניה המפורטות (בארבע פרשיות רציפות) מצוין כי המשכן יוקם למען תוכל האלוהות לשכון בתוכו של האדם. הקמת משכן מפואר זה, מטרתו מימוש האידאה של הפיכת האלוהות הבלתי נתפשת, הבלתי פולחנית, למשהו חומרי – ל”יש”.

התבונה העליונה מבינה את הצורך לפשר בין האמת המוחלטת (האלוהות) לבין עולמו המוגבל של האדם. שהרי האלוהות כמושג אינה נתפשת והאדם, שמעצם אופיו מתקשה לאחוז לאורך זמן באידיאלים נשגבים, צריך להשביע את חושיו המוחשיים.

משה מצווה לאסוף מקהל ישראל תרומה "כל איש אשר ידבנו ליבו". מאחר והנתינה אינה תכונה טבעית באדם, צריך לעורר אותה בכול פעם מחדש. כשאדם מעניק מה"יש" שלו לאחרים, הוא מממש את אותה אידאה של הפיכת החומר לאלוהות.

בנתינה – האדם מתרומם (שורש המילה תרומה) מעל לתכונות אישיותו. מעצם ההתרוממות מעל התכונה הטבעית שבו, מתפתחת בו שמחה אמיתית. ההתבוננות מלמדת כי מעמד מכובד, נכסים מרובים והישגים כלכליים אינם בהכרח ערובה לשמחה ואושר. אדרבה, לא פעם הם עצמם מובילים לעצבנות ועצב.

רק שמחת הנדיבות הנובעת ממעמקי הנפש, ראויה להיקרא שמחה באמת, ולכן כשנאמר "ויקחו לי תרומה", הכוונה יותר ממה שאנחנו נותנים כשאנחנו תורמים – אנחנו לוקחים. "וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זָהָב וְכֶסֶף וְנְחֹשֶׁת" (שמות כה, ג')

אומרים חז"ל ש-3 המתכות שקולות כנגד 3 סוגי התורמים.

זהב	=	זה	הנותן	בריא
כסף	=	כשיש	סכנה	פוחת ידו
נחשת	=	נהיה	חולה	שאומר תנו

פרשת תרומה מאפשרת לך לבדוק, רגע לפני שמשפט המחץ יוצא מפידך: "סליחה... אני כבר תרמתי", איזו מתכת שוכנת בלבבך?